

Margreet Maljers

Midzomer

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

Alsjeblieft... alsjeblieft, speel nog even door, dacht Tonya en ze keek naar haar vierjarige zoon, die het spelen in zijn eentje zat was en aandacht van zijn moeder wilde. Hij zat op de grond en had een rij autojes neergezet voor de bank. Dat griepje van hem was slecht uitgekomen. Gelukkig was het hoesten ook alweer gezakt, zodat ze de laatste twee nachten door had kunnen slapen, zonder de klaaglijke roep van: 'Mam... water...' Hij zou morgen weer naar school kunnen.

'Nog even, Robbie. Nog heel even. Mama is bijna klaar,' zei ze overredend.

'Hoeveel is even?' wilde hij weten en hij hield een rode autobus omhoog. 'Dit is een bus die kan vliegen.'

'Vliegen? Echt? Wat apart,' zei Tonya afwezig en ze keek weer op haar scherm waar het ontwerp stond van de reclametekst die ze over een uur bij haar bureaumanager moest inleveren. Dit was nog niet pakkend genoeg. Wat moest ze erbij doen?

Ze scrolde door de tekst. Het heden van de man die ze had geïnterviewd, was behandeld. Dat stukje over zijn moeder? Of zou ze de moei-

zame verhouding met zijn vader nog iets meer nadruk geven...

‘Winkie is los,’ zei Robbie. ‘Het konijn van Jasper. Ik denk dat hij het deurtje niet goed dicht heeft gedaan. Wat een sukkel, hè?’ Zijn blauwe ogen, die gedeeltelijk schuilgingen achter het blonde haar dat voor zijn ogen hing, keken met een mix van bezorgdheid en plezier naar zijn moeder.

‘Verdraaid!’ Tonya stond op en keek in de tuin – formaat postzegel – van de burens op de begane grond. Dat zou weer een hoop tijd kosten om het beest te vangen. Jessie, haar buurvrouw, bewoog zich moeilijk en Jasper en zijn zusje waren ook niet echt vlug, zodat Jessie niet veel beter zou weten te doen dan hulpzoekend naar boven te kijken en haar te vragen of ze het konijn weer in zijn hok wilde stoppen.

Ze keek naar de lucht. Het was nog droog, maar de donkergrijze wolken die boven de flats hingen, beloofden een fikse bui. Ze zou het eerst maar doen, anders stond ze straks in de drup tussen de struiken.

‘Kom, Robbie, we zullen Winkie eerst vangen. Goed aankleden.’

Ze deed Robbie een das om, pakte een was-

mand en liep de trap af. De beste manier om een konijn weer te pakken te krijgen was om een wasmand over hem heen te gooien. Dat beest was zo watervlug.

Een kwartier later zat het konijn weer in zijn hok. Het gat dat Winkie in het gazonnetje had gegraven, had ze door Robbie dicht laten gooien. Hij had het met een stralend gezicht gedaan en had nu zwarte vegen in zijn gezicht. Hij was beter. Morgen weer naar school, dacht ze.

Toen ze weer naar binnen gingen, vielen de eerste regendruppels.

‘Gelukkig. Nu wordt Winkie niet nat,’ zei Robbie voldaan.

Tonya schreef nog een paar regels. Zo moest het maar. Ze sloeg het document op waarin ze aan het werk was. Nu eerst het eten maar klaar maken. Weer wortels. Een zegen dat Robbie geen moeilijke eter was en dat hij niet protesteerde tegen drie keer wortels in de week. Dat het kind niet oranje werd, was nog een wonder. Als ze nu maar eens een opdracht kreeg die meer opleverde dan het beetje waar ze nu voor werkte. Ze zuchtte. Ze gunde haar zoon zo veel meer dan hij nu kreeg. Hoewel hij er minder last van had dan zijzelf. Na een emmer wortels die ze van

een verre buurman met een volkstuin had gekregen, was ze de winterwortels wel een beetje zat. Wortels. Een keer gekookt, een keer met uien als hutspot, en een keer geraspt, als salade. Je werd er wel vindingrijk van, maar wat zou het heerlijk zijn om in de supermarkt van alles in je karretje te kunnen gooien zonder op de prijs te hoeven letten. Het was een geluk dat ze zo weinig kleren had weggegooid toen ze op zichzelf was gaan wonen.

Kleren genoeg, al moest ze zich inhouden om niet te graaien in de rekken met kleding als ze in een winkel kwam. Alleen maar om te kijken, kopen was er niet bij. Een T-shirt. Meer kon ze zich niet veroorloven. Nou ja, als dat het ergste was. Jessie ging naar de voedselbank en haalde haar kleding bij de tweedehandswinkels. 'Kind, de eerste keer schaam je je rot en durf je niet om je heen te kijken, en daarna ben je dankbaar dat ze er zijn en dat je er mag komen,' had ze tegen Tonya gezegd. Ze had natuurlijk groot gelijk, maar evengoed was Tonya blij dat ze daar niet aan toe was. Nog niet, besloot ze zorgelijk.

Nog even dit interview nakijken en dan kon het weg... ze had het geld dat ze ervoor kreeg hard nodig. Ze klikte op Verzenden en sloot af.

Eerst aardappels schillen, dan uien en wortels schoonmaken. Ze zou er een beetje Italiaanse kruiden doorheen doen, dat zou een andere smaak geven. Ze pakte de gedroogde kruiden en strooide een handje over de groente. Een bouillontablet erbij en wat hamreepjes. Veel vlees was vast niet goed voor een klein kind. Morgen een potje kapucijners en dan had hij weer genoeg eiwitten binnen.

‘Kom, Robbie. We gaan een spelletje doen.’

Een paar uur later kwam Jessie Roslaar naar boven. ‘Ton, ik heb een tijd geleden al via Pieter – weet je wel, die van die flat aan de overkant – een volkstuin aangevraagd. Ik heb net bericht gekregen dat ik tweehonderd vierkante meter kan krijgen. Dat is een beetje veel voor mij alleen. Zullen we samen?’ vroeg ze. ‘In mijn eentje red ik het niet, maar met jou?’

Tonya zag de hoopvolle uitdrukking in de donkere ogen van haar benedenbuurvrouw, die haar bruine, warrige krullen naar achteren veegde en op een stoel neerzakte. Ze legde de broek van Robbie, die ze aan het herstellen was, weg. Jessies wangen glommen en ze hijgde een beetje van het trappenlopen.

‘Dan hoef je meteen niet meer iedere dag te hardlopen om op peil te blijven,’ voegde Jessie eraan toe, en ze bette haar gezicht met een tissue uit de doos die Tonya op tafel had staan. Ze dacht na of ze nog meer pluspunten voor haar buurvrouw kon noemen. ‘En het is dichtbij. Vijf minuten fietsen maar, zegt Pieter. En voor Robbie en mijn koters is het ook goed. Dan zijn ze in de buitenlucht en het is daar heel veilig voor kinderen. Alleen maar een paar sloten. En daar kun je ook water uit halen om te sproeien. Ja, graag thee.’

‘Tja.’ Tonya schoof een glazen mok over de tafel. Hier moest ze even over nadenken. ‘Wie is Pieter ook alweer? Is dat die lange man, of juist die kleine ronde van die flat? En heb jij dan ervaring met groente telen?’

Jessie schudde van nee. ‘Een boek, gewoon een boek. Daar staat alles in. Ik had er al een paar meegenomen bij Habbekrats voor drie euro omdat ik die tuin aangevraagd had. Alles wordt daar zo duidelijk in uitgelegd. Een eitje!’

‘Weet je het zeker?’ twijfelde Tonya en ze dacht aan het tuintje beneden waar niet veel meer in stond dan de voorjaarsbollen, waarvan de eerste nu al knoppen hadden. Jessie had die

voor een prikje bij het tuincentrum gekocht. Zij en Jessie hadden ze samen in de strook grond gezet die het gazonnetje omlijstte, en de kinderen hadden het enig gevonden dat ze gaten mochten graven. Ze had er zelf ook plezier in gehad om combinaties te maken: paarse tulpen naast lila hyacinten en gele naast de narcisbollen. Maar het was de vraag of het uit zou pakken zoals ze het hadden bedoeld. Op een gegeven moment waren de bollen door elkaar geraakt en hadden ze maar wat gedaan. Nou ja, dat maakte niet uit. Tulpen waren altijd goed en de kleuren van bloemen vloekten niet vlug met elkaar.

‘Veel afwisseling in groente, en we kunnen ook aardappels poten. En misschien heeft de vorige eigenaar wel een aardbeienbedje gemaakt. Er staan in ieder geval ook bessenstruiken en een pruimenboom, volgens Pieter.’ Jessie voelde Tonya’s aarzeling en wilde haar graag over de streep trekken.

Tonya keek naar de pan met wortels. Niets mis mee, maar drie keer in de week...

‘Maar red je dat wel, met je gezondheid bedoel ik, Jessie? Je hebt nogal last van je been gehad deze winter.’

Terwijl ze haar tegenwerpen uitte, sprak

het idee van een volkstuin haar wel aan. Haar grootouders hadden een moestuin achter het huis gehad, en als kind had ze er aardbeien en bessen mogen plukken.

‘Wat is de huur?’

‘Honderdvijftig euro per jaar. En dit eerste jaar maar honderd, omdat het eerste kwartaal al bijna om is. Dat maakt vijftig de man voor ons.’

‘De vrouw...’ zei Tonya afwezig.

‘Hè?’

‘De vrouw, niet de man. Vijftig euro de vrouw.’

‘Gaan we het doen? Mooi.’ Jessie keek verheugd. Ze had er in stilte wel op gerekend dat Tonya om zou gaan, maar je wist het nooit zeker. En in haar eentje zag ze zo’n tuin niet zitten. Dat spitten en wieden was ze niet gewend, maar als Tonya meedeed? Die was zo vlug en handig met veel dingen. Met haar vergeleken was zij maar een kneus. Dat kwam natuurlijk door die lamme enkel van haar. Niet dat ze nu echt gehandicapt was, maar het kwam in de buurt. Soms kon ze jaloers zijn op mensen die zich zo soepel en vlug bewogen. Dat een ongeluk zo veel invloed had op de rest van je leven. Ze hadden het ziekenhuis aansprakelijk moeten stellen toen was gebleken

dat haar enkel misschien wel niet goed was gezet. Maar het was alweer zo lang geleden. Enfin, het had geen zin om daar nog over te piekeren. Ze moest het ermee doen. Benijdend keek ze naar haar bovenbuurvrouw die haar lichtbruine haar naar achteren streek.

Tonya was lang en maakte een stevige indruk met haar rechte schouders, en ze was eerder te mager dan te dik. Bofkont dat ze was. Dan zij... Jessie keek naar haar armen in het truitje dat ze vanmorgen met tegenzin had aangetrokken. De mouwen spanden een beetje om haar bovenarmen. Ze zou er echt iets aan moeten doen, anders zou ze te zwaar worden en dat was voor haar gewrichten erg slecht. Ze moest blijven bewegen, zei de orthopeed altijd. Die volkstuin was de eerste stap in de goede richting.

‘Dan neem ik het dus aan?’ vroeg ze.

Tonya knikte. ‘Breng me straks die tuinboeken maar. Dan kijk ik die door.’

Jessie stond op. ‘Meteen,’ zei ze voortvarend. ‘En ik bel naar die lui van de volkstuin dat we het doen. Voor ze iemand anders benaderen. Loop je met me mee naar beneden, dan krijg je die boeken alvast. En ik heb al bedacht dat ik daar ook het konijn wel neer kan zetten.’